

tik overfor den anden Retning, hvis Tilsynsmand han ogsaa er, saa at han ikke kom til at gøre den Retning Uret.

I den Kamp, der føres mellem de to Sløjddorganisationer, har „Dansk Sløjd“ den overordentlig store Fordel, at den har været først paa Pladsen, og at Ministeriets tilsynshavende virker for den. Og den Virksomhed er stor, for han har Lejlighed til at rejse omkring paa Landet og tilse, og naar Villien er der, ved vi nok, hvad der kan udrettes ved saadanne smaa stiltfærdige private Samtaler. Følgen er da ogsaa blevet, at den Sløjddretning, som Sløjddinspektøren er Drivkraften i, har faaet Tilslutning baade her i København og i de fleste store Byer, og at den anden Sløjddretning i Virkeligheden har en Vanskelighed at overvinde for at vinde frem i Befolkningen, som „Dansk Sløjd“ ikke har. Dette Forhold bør tages med i Betragtning, naar Statstilskuddet skal fordeles. Af mange Grunde mener jeg, det ikke er rigtigt, at dette Tilskud bliver fordelt efter de sløjddende Børns Antal, saaledes som det i det væsentlige hidtil er sket, og som det i alt Fald tilsigtes; der bør tages andre Momenter med i Betragtning, f. Eks. det Antal Skoler, selv om det er mindre Skoler, som en Sløjddretning virker i. At dette Moment tages med i Betragtning som en betydende Faktor, vil jeg tro er rigtigt, blandt andet fordi Sløjdden naturligvis vanskeligere trænger frem i Landsbyer, hvor Indretningen af Sløjddværksteder møder større Vanskeligheder, fordi de bliver mindre benyttet end i Byerne, hvor der er større Skoler med mange Pladser, og hvor Sløjddværkstederne derfor kan blive benyttet fuldt ud. De Vanskeligheder, som saaledes kan komme frem, burde der tages Hensyn til, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Kultusminister, at naar Statens Tilskud skal fordeles mellem disse to Sløjddretninger, det da ikke alene sker efter et matematisk Princip som Børneantallet, men at der bliver Plads for et frit Skøn, saa at andre Faktorer faar Lov at gøre sig gældende.

Blandt andet vil jeg fremhæve, at hvis Askov-Nåas-Sløjdden skal kunne konkurrere paa nogenlunde lige Vilkaar med den anden Retning, maa enten Sløjddinspektøren gøre sin Agitation mindre aktiv og søge at dele Sol og Vind mere ligelig, eller hvis det er umuligt, hvad jeg ikke tør have nogen Mening om, maa der ansættes en forstaaende Tilsynsmand for Askov-Nåas-Sløjdden. Det var tænkeligt, at der

ad den Vej kunde findes en Ordning, og at det saa blev muligt for denne Sløjddretning at vise sin Lovedygtighed ved, at den fik Adgang til at indrette Kursus i København, saa at den Tiltrækning, som det at komme paa Kursus i København øver, kunde gøre sig gældende, og saaledes, at de to Retninger blev ligestillede. Det sidste bemærker jeg, fordi jeg har haft en anden Oplevelse, som jeg skal nævne. I Aarhus var man paa Grund af de ved Sikringsstyrelsens Indkaldelse opstaaede uregelmæssige Forhold nødt til at tage en Vikar i Sløjd, og det traf sig saadan, at vi fik en, der underviste efter Askov-Nåas-Metoden. Nu tror jeg ikke, der var stor Ulykke deri, for Hovedsagen er, at Børnene faar nogen Færdighed i Brugen af Værktøj og faar Tiden udnyttet. Men jeg ved, at da Sløjddinspektøren hørte, at der var sket saadan noget grueligt ved denne Skole i Aarhus, kom han derover, og at dette Vikariat gjorde et ikke ringe Indtryk paa ham. Deraf forstod jeg, at det ikke altid er en ligelig Bedømmelse, der finder Sted, naar Statens tilsynsførende er ude paa Inspektion.

Jeg tror, det er rigtigt, at disse stiltfærdige Bemærkninger bliver gjort her, skønt jeg godt ved, at det maaske ikke vil hjælpe til at oprette et godt Forhold mellem de to Retninger. Det skal der vel nogen Tid til.

Andreasen: Ligesom det ærede Medlem fra Kolding (Laurson) vil jeg udtale Ønsket om, at de to omtalte Sløjddretninger ligestilles. Det ærede Medlem bemærkede, at Forholdet mellem dem er alt andet end hjerteligt, og jeg tror, at den højtærede Kultusminister i højere Grad end nogen anden har bemærket denne Kendsgerning. Det ærede Medlem henstillede, at man eventuelt ansatte en særlig tilsynsførende med Askov-Nåas-Sløjdden. Denne Henstilling kan jeg ikke tiltræde. Jeg tror, det vilde være heldigere, om den højtærede Kultusminister afskedigede den nuværende Sløjddinspektør, som i Virkeligheden er Anstifter af al den Ufred og Ufordragelighed, der knytter sig til den foreliggende Sag. Da Spørgsmaalet om de to Sløjddretninger er rejst, føler ogsaa jeg Trang til at berette om et Tilfælde, der belyser det. Det drejer sig om en ung, flink Lærer fra Sydsjælland, en Søn af Lærer Nielsen i Thybjerg. Vedkommende har faaet en fuldt ud fyldestgørende Uddannelse som Sløjddlærer, ganske vist i Askov-Nåas-Sløjdd, og skønt denne Mand